

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ & ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΜΠΑΡΔΑΚΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΠΑΥΛ.ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ - ΑΝΤ.ΚΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ - ΙΠΠΟΚΡ.ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Β' - ΤΕΥΧΟΣ Α'

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΔΑΔΜΗΤΟΥ 18 - Θ. ΠΡΟΛΡΟΜΟΥ 2 - ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Διὰ 10 τεύχη δραχμαὶ 50.
Διὰ 25 τεύχη δραχμαὶ 100.
Διὰ 40 τεύχη δραχμαὶ 150.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Διὰ 10 τεύχη δολλάρια 2.
Διὰ 25 τεύχη δολλάρια 4.
Διὰ 40 τεύχη δολλάρια 6.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΜΕΛΕΤΑΙ - ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΡΔΑΝΗ

—«Ἡ πρόοδος διὰ τῆς ἐπιστήμης»
(σελ. 4-7).

—«Ἡ καλλιτεχνία ἄλλας τῆς ζωῆς»
(σελ. 26-27).

—«Ὁ πόνος τῆς ψυχῆς» (σ. 228-230).

ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΡΟΛΙΔΟΥ

—«Ἡ ἅγια Λαύρα καὶ ὁ μέγας ἀ-
γὼν τοῦ 21» (σελ. 65-66).

—«Περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοβίου
τῆς Κρουπτοφέρρης - Crypta Ferra-
ta, Grotta Ferrata» (σελ. 88-93,
124-125, 143-150).

—«Φιλολογικαὶ ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν
φιλόλογον καὶ γλωσσολόγον Μενέλ.
Φιλῆντα» (σελ. 221-228, 245-260).

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

—«Ἡ ἰδιάζουσα σύστασις ἐκάστου
ὀργανισμοῦ ὡς συντελεστῆς ἀμύνης
ἢ προδιαθέσεως ἔναντι τῶν νοση-
μάτων» (σελ. 20-25, 51-55, 83-85).

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΡΑΒΙΑ

—«Ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Φαραῶ»
ἄρθρον εἰκονογραφημ. (σελ. 14-20).

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ
1928 - 1929

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

„ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ,,
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ & ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

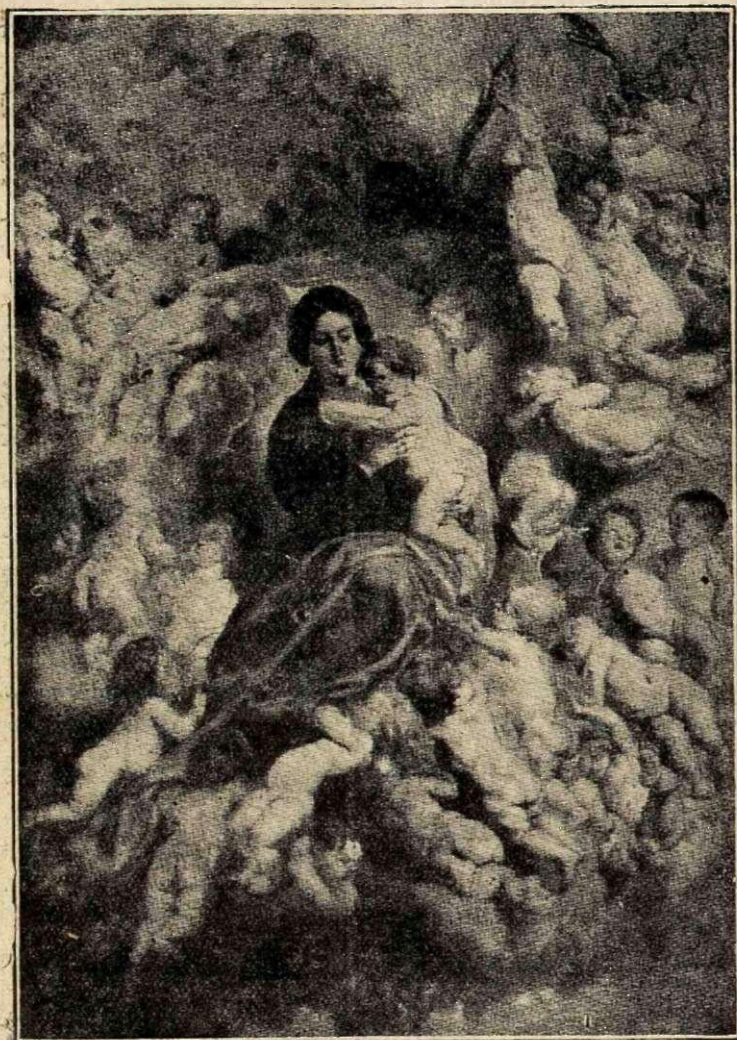
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΜΠΑΡΔΑΝΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΠΑΥΛ. ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ - ΑΝΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ - ΙΠ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ 1928

ΤΕΥΧΟΣ 1

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

ΤΟΥ ΡΟΥΜΤΕΝΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ
ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

+*+

μόνων και καλλιτεχνών. Επίσης δημοσιεύονται άρθρα, διηγήματα, ποιήματα, cliché έργων ζωγραφικής, γλυπτικής, φωτογραφίας και μουσικών τεμαχίων των συνεργατών αυτής.

ΑΡΘΡΟΝ 2ον. — Πᾶσα ἀναδημοσίευσις τῶν δημοσιευμάτων τῆς «Ἀκαδημαϊκῆς Βιβλιοθήκης» ἀνευ τῆς ἀδείας τῆς διευθύνσεως ἀπαγορεύεται ῥητῶς ἐπιφυλασσομένων τῶν ἐκ τοῦ εἰδικοῦ Νόμου δικαιωμάτων ἡμῶν περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας.

ΑΡΘΡΟΝ 3ον. — Πάντα ἐν γένει τὰ δημοσιεύματα δεόν νὰ ἀποστέλλωνται πρὸς τὴν διεύθυνσιν. Δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΡΘΡΟΝ 4ον. — Διατριβὴ ὑπερβαίνουσα τὸ τυπογραφικὸν φύλλον δημοσιεύεται μόνον κατ' ἀπόφασιν τῆς διευθύνσεως. Τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως δὲν δύναται ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει τὰ δημοσιευθῆσι πλείονες τῆς μιᾶς διατριβαί.

ΑΡΘΡΟΝ 5ον. — Ὁ συγγραφεὺς διατριβῆς τινος δημοσιευθεῖσης ἐν τῷ περιοδικῷ δύναται νὰ ζητήσῃ ἀνατύπωσιν τῆς διατριβῆς αὐτοῦ, ἐρχόμενος εἰς συνεννοήσεις μετὰ τῆς διευθύνσεως.

ΑΡΘΡΟΝ 6ον. — Εἰς τὸν συγγραφέα διατριβῆς δημοσιευθεῖσης παρέχονται δωρεὰν ὃ τεύχη περιέχοντα τὴν δημοσιευθεῖσαν διατριβήν. Πλείονα τούτων δύναται νὰ λάβῃ ἐὰν καταβάλῃ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 7ον. — Τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ ἀποστέλλονται δωρεὰν πρὸς τοὺς συνεργάτας αὐτῆς, πρὸς τὴν Βαλλιάνειον Βιβλιοθήκην, πρὸς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Βουλῆς, πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ Πανεπιστήμια, καὶ πρὸς ἀπάσας τὰς Νυκτερινὰς Σχολὰς τῆς Μακεδονικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας. Επίσης καὶ πρὸς τὴν Λαϊκὴν Βιβλιοθήκην τῆς Νέας Ὑόρκης «The New York Public Library» κατόπιν αἰτήσεώς της. Ἀνταλλάσσονται δὲ μὲ τεύχη ἐπιστημονικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν περιοδικῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 8ον. — Τὸ ποσὸν τῶν ἐκδιδομένων ἀντιτύπων ἐκάστου τεύχους τοῦ Βου τόμου ὁρίσθη εἰς πέντε χιλιάδας (5.000).

ΑΡΘΡΟΝ 9ον. — Αἱ συνδρομαὶ ὁρίσθησαν: ΕΣΩΤ. διὰ 10 τεύχη δραχ. 50, διὰ 25 τεύχη δραχ. 100, διὰ 40 τεύχη δραχ. 150. — ΕΞΩΤ. διὰ 10 τεύχη δολλ. 2, διὰ 25 τεύχη δολλ. 4, διὰ 40 τεύχη δολλ. 6. — Ἡ δὲ τιμὴ ἐκάστου τεύχους ὁρίσθη διὰ τὸ ΕΣΩΤ. δραχμ. 5, διὰ τὸ ΕΞΩΤ. σέντς 20.

ΑΡΘΡΟΝ 10ον. — Αἱ τιμαὶ διαφημίσεων ὁρίσθησαν διὰ ἡ καταχωρίσεις ὡς ἑξῆς: Δι' ἐλόκληρον σελίδα δραχ. 1000, δι' ἡμίσειαν σελίδα δραχ. 750, διὰ τέταρτον σελίδος δραχ. 500.

ΑΡΘΡΟΝ 1ον. — Ἐν τῇ «Ἀκαδημαϊκῇ Βιβλιοθήκῃ» δημοσιεύονται ἐπιστημονικαὶ καὶ καλλιτεχνικαὶ διατριβαὶ καθηγητῶν πασῶν τῶν ἐπιστημῶν καὶ καλῶν τεχνῶν, ὡς καὶ διαφόρων ἄλλων Ἑλλήνων τε καὶ ξένων ἐπιστη-

ΕΜΜ. Γ. ΜΠΑΡΔΑΝΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ - ΚΑΛΑΙ ΤΕΧΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ
ΕΝΤΥΠΑ

+*+

Αἱ ἐπιστήμαι καὶ αἱ καλαὶ τέχναι εἶναι τὰ προϊόντα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας μετὰ τὴν ἀφύπνησιν ἀπὸ τῆς ζοϊκῆς αὐτῆς καταστάσεως, τὰ περικλείοντα τὸ βασίλειον τῶν αἰωνίων Νόμων, τὸ κράτος τῆς παγκοσμίου Ἄρμονίας.

Εἶναι δυνάμεις πρὸ τῶν ὁποίων κλίνομεν τὸ γόνυ. Πᾶς δὲ πεπολιτισμένος καὶ σκεπτικὸς ἄνθρωπος προσφέρει σμύρναν καὶ λιβανωτὸν πρὸς αὐτάς.

Εἶναι αἱ κατ' ἐξοχὴν δημιουργικαὶ δυνάμεις πάντων τῶν λαῶν, διότι ἐγεννήθησαν, ἀνεπτύχθησαν, διεμορφώθησαν καὶ ἐξελιχθησαν εἰς τοὺς κόλπους αὐτῶν.

Ὀδμημία πρόοδος, οὐδμημία τελειοποίησις τῆς ἀνθρωπότητος ἀνευ αὐτῶν. Αὐταὶ ἀλληλεγγύως καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐργάζονται πρὸς πραγμάτων καλυτέρας ἐξελίξεως τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Οὐδὲν ἄλλο πράττουσι καθημερινῶς παρὰ νὰ κατασκευάζωσιν ὄπλα καὶ πτερὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον, πρὸς ὑπερνίκησιν τῶν ἐμποδίων, ἅτινα ὑπάρχουσιν ὡς προσκόμματα διὰ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τῆς προόδου αὐτοῦ.

Καὶ αἱ δυνάμεις αὐταὶ, αἱ χρησιμοποιούμεναι ὑπὸ ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, ὄλονεν καὶ αἰξάνονεν, χάρις εἰς τὴν ὑπαρξίν ἰδιαίτερον πνευμάτων, ἑκάστον τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἴδιον μικροκόσμον. Τὰ πνεύματα ταῦτα περικλείονται ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τῶν ἐργατῶν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς καλλιτεχνίας.

* *

Οἱ ἐργάται τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς καλλιτεχνίας εἶναι οἱ ὑπέρτεροι μηχανισμοί, οἱ δημιουργήσαντες καὶ ἐπιστήμας καὶ καλὰς τέχνας.

Εἶναι οἱ τελειότεροι, οἱ ἀληθέστεροι, οἱ ἰσχυρότεροι διερμηνεῖς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Εἶναι τὰ στοιχεῖα, τὰ εἰσερχόμενα εἰς ὀλόκληρον τὴν φύσιν, πνευματικὴν τε καὶ φυσικὴν καὶ ἐρευνῶντα αὐτήν.

Εἶναι οἱ ἄνθρωποι, οἱ περικλείοντες ἐν τῷ κρανίῳ αὐτῶν τοὺς δύο πόλους τοῦ Σύμπαντος. Ἡ ἀστραπὴ ἐκ τῆς ὁποίας ἐνέσκηψαν καὶ διεμορφώθησαν τὰ σφῆρακια σώματα ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ ὁ αἶθρῳ, ἐκ τῶν ὁποίων περιβάλλονται τὰ στοιχεῖα ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦνται καὶ τὰ μυστήρια τὰ διέποντα τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν εἶναι κτήματα τοῦ ἐγκεφάλου τῶν.

Κάθε ἐκρηξίς τοῦ Ἀπειροῦ, ἥτις ἀπειλεῖ νὰ μᾶς ἐκμηδενίσῃ μεταβάλλεται ὑπ' αὐτῶν εἰς μίαν ἐνεργητικὴν δύναμιν. Ὁ ὠκεανὸς μετατρέπεται εἰς ἀμαξιτὸν δρόμον αἱ ἠλεκτρικαὶ κενώσεις διδάσκονται εἰς τὸ νὰ μετατρέπωνται χάρις τῆς εὐημερίας τῆς ἀνθρωπότητος αἱ χημικαὶ ἐκρήξεις κανονίζονται ὡς τὸ ὠρολόγιόν τῶν.

Ὡσαύτως ἡ Σκέψις καὶ ὁ Νοῦς, ὅστις συνθέτει καὶ ἀποσυνθέτει τὴν

φύσιν, ὁ Θεὸς καὶ ὁ Διάβολος, ἔχουν ἐνθρονισθῆ ἕν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐτῶν.

Ἐμπροσθέν των ἀνοίγεται τὸ βασίλειον τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς. Ἡ δὲ ἀνθρωπότης, χάρις τῆς ὁποίας ἐδημιουργήθησαν καὶ δημιουργοῦνται εἰσέτι οἱ μικροκόσμοι οἱ τοῖοι. οἱ ἐργάται τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς καλλιτεχνίας, ἀπολαμβάνει εὐάρεστον ἐντύπωσιν διὰ πᾶσαν γενναίαν πράξιν, διὰ πᾶσαν νέαν ἰδέαν αὐτῶν.

Συζῆ μετὰ τῶν προνομιούχων τούτων πνευμάτων δλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης, καὶ ἔρχεται εἰς ἐπαφήν μετ' αὐτῶν καὶ αἰσθάνεται αὐτοὺς καὶ χαίρει διὰ τὸν ἕξοχον Νοῦν, ὅστις εἶναι ἡ δύναμις τοῦ ἐγκεφάλου των.

Καὶ τὸ μέσον τῆς ἐπικοινωνίας τῶν τοιούτων πνευμάτων μετὰ τῶν λοιπῶν πνευμάτων τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος, οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ τὰ ἔντυπα.

Τὰ ἔντυπα εἶναι αἱ σφραγίδες τοῦ πνεύματος τῶν ἐργατῶν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς καλλιτεχνίας καὶ τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου καθίστανται ἀθάνατα, εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα, τὰ ὀνόματα καὶ αἱ πράξεις αὐτῶν, ἵνα καὶ πάλιν θυθμίζωσι τὰς πράξεις τῶν ἀπογόνων των.

Εἶναι τὰ ἄρματα ἐπὶ τῶν ὁποίων περιφέρονται οἱ ἀληθεῖς φάροι τῆς ἀνθρωπίνης προόδου καὶ φωτίζουν καὶ ἀνυψοῦν ἔθνη δλόκληρα.

Εἶναι ὁ χυμὸς τοῦ ἔθνους εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν. Τὸ ἀνυψοῦν, τὸ ἐνδυναμοῦν, τὸ ἐξευγενίζου.

Γίνονται οἱ ἰσχυροὶ ὀδηγοὶ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τὰ μεταχειρίζονται, διότι ἕκαστος στίχος αὐτῶν ἀποτελεῖ φωτοβόλον φάρον.

Συνδέουν τὸ παρὸν πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ προπαρασκευάζουν τὸ μέλλον.

Ἐνώνουν τὰ πνεύματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος καὶ παρασκευάζουν τὰ τοῦ μέλλοντος.

Μεταδίδουν πᾶν μέγαν ἔργον, πᾶσαν εὐγενῆ πράξιν, πᾶσαν ὑψηλὴν ἰδέαν.

Ὅπου εὐρίσκονται ἐκεῖ ζωὴ καὶ ἐνέργεια. Ὅπου δὲν εὐρίσκονται ἐκεῖ ἀδυναμία καὶ ἀποθάρρυνσις.

ΠΕΡΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ (ΚΑΤΑ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ)

†*†

Τὸ ἦθος δὲ ἐστὶ τὸ ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ζῆν.

Οὔτε αἰκία πολυτελής, οὔτε χρυσοῦ πλῆθος, οὔτε ἀξίωμα γένους, οὔτε μέγεθος ἀρχῆς, οὔ λόγου χάρις, οὐδέποτε εὐδῖαν παρέχει δίψ, γαλήνην τοσαύτην ἔσον ψυχῇ καθαρῆουσα πραγμάτων.—

Τὸ ἠδέως ζῆν καὶ ἠλαρῶς οὐκ. ἔξωθεν ἐστὶν, ἀλλὰ τὸν ἀντίον ὁ ἀνθρώπος τοῖς περὶ αὐτὸν πράγμασιν ἠδονὴν καὶ χάριν, ὥσπερ ἐκ πηγῆς τοῦ ἠθους προστίθεται.

ANT. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΑΠΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

†*†

Ἐἰδόμεν κατὰ πόσον δύνανται βιολογικὰ διδόμενα, καίτοι τὰ τοιαῦτα ἀνήκουσι κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἰατρικὴν, γὰρ ὑποδοθηθῶσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἔρθην ἐκτίμησιν τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς, τῶν κοινωνικῶν μας ὑποχρεώσεων καὶ τῆς ἐθνικῆς μας ὑποστάσεως ἐν γένει.

Εἶναι γνωστὸν καὶ ἀπεδείχθη ὅτι, τὰ λευκώματα τῶν ζώων, τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν ζωολογικὴν κλάσιν, καίτοι διαφέρουσι κατὰ τι ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἄτομον, εἶναι οὐχ' ἤττον συγγενέστατα πρὸς ἄλληλα, καὶ ὅτι τὸν ἀντίον, ὅσῳ πλειότερον ἀπέχουσι ἐν τῇ ζωολογικῇ κλίμακί τὰ ὑπ' ἐξέτασιν ζῷα, ἐπὶ τοσοῦτω καὶ τὰ λευκώματα αὐτῶν, τὸ σημαντικώτατον ὄλικόν τῆς οἰκοδομικῆς ὕλης παντὸς ὀργανισμοῦ, διαφέρουσι χημικῶς πλειότερον ἀπ' ἀλλήλων. Τοῦτ' αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ λευκώμα τοῦ ἀνθρωπίνου ὄρρου τοῦ αἵματος διαφέρει τὰ μέγιστα τοῦ λευκώματος τῶν ζώων. Καὶ ὅσον ἀπώτερον τοῦ ἀνθρώπου εὑρηται ἐν τῇ ζωολογικῇ κλίμακί τὸ ζῷον, οὕτως συγκρίνομεν τὸ αἷμα, τόσῳ μειζῶν καὶ ἡ διαφορὰ ἐν τῇ χημικῇ συστάσει αὐτοῦ. Μικροτέρα εἶναι ἡ διαφορὰ τῆς χημικῆς συστάσεως τῶν λευκωμάτων μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ τῶν καλουμένων ἀνθρωποειδῶν πιθήκων. Οὐχ' ἤττον ὑφίσταται σαφῆς διαφορὰ εἰσέτι, βεβαιουμένη διὰ τῶν εὐαισθητῶν βιολογικῶν ἀντιδράσεων, καὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων φυλῶν αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τελευταῖον ἀπεδείχθη μάλιστα, ὅτι τὰ λευκώματα ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν εἶναι συγγενέστατα πρὸς ἄλληλα, ἕμοια δὲ σχεδὸν πρὸς ἄλληλα τὰ λευκώματα ἀτόμων τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, καὶ ὅτι τὸν ἀντίον ὅσῳ μᾶλλον ξένα ἐκ καταγωγῆς πρὸς ἄλληλα εὑρηται δύο ἄτομα ἐπὶ τοσοῦτω καὶ τὰ λευκώματα αὐτῶν διαφέρουσιν ἀλλήλων.

Πολλοὶ ἴσως δὲν γνωρίζουν τὴν μέθοδον, δι' ἧς ἐξακριβοῦται τὸ τοιοῦτον. Ἡ μέθοδος αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τῆς καλουμένης ἀντιδράσεως τοῦ Uhlenhuth, ἣτοι ἐπὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰζημάτων κατὰ τὴν ἐπαφὴν τῶν ξένων λευκωμάτων πρὸς ἄλληλα. Τούτου ἕνεκεν καλεῖται καὶ ἡ ἀντίδρασις αὕτη, καθ' ἣν παράγεται ἰζημα, ἀντιδράσις ἰζηματινῶν καὶ ἡ οὐσία ἐκείνη, ἣτις προκαλεῖ τὴν καθίζησιν τῶν ξένων πρὸς ἄλληλα λευκωμάτων, ἰζηματινῆ. Αὐξάνομεν δὲ τὸ ποσὸν τῶν ἰζηματινῶν, ἄρα καὶ τὴν ἔντασιν τῆς ἀντιδράσεως, προπαρασκευάζοντες τὸν ἕνα τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ὀργανισμῶν διὰ τῆς ἐνέσεως ὄρρου αἵματος τοῦ ἐτέρου ὀργανισμοῦ, ἵνα ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ ἀφθονώτεροι ἢ ὅσον εὑρηται κατὰ φύσιν ἀναπτυχθοῦν αἱ ἰζηματιναὶ καὶ ἀποβῆ συνεπῶς σαφεστέρα ἢ ἀντιδράσις. Ἐὰν λοιπὸν θέσωμεν εἰς ἐπαφὴν τὸν ὄρρον τοῦ αἵματος κοκίλου τινος ἢ ἄλλου ζῷου, οὕτω πως προπαρασκευασθέντος διὰ τῆς προηγηθείσης ἐνέσεως ὄρρου ἀνθρωπίνου αἵματος, πρὸς τὸν ὄρρον αἵματος ἀνθρώπου, παράγεται ἰζημα, τοῦ ἐποίου ἢ πυκνότης, ἄρα ἡ ἔντασις τῆς ἀντιδράσεως, εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογος πρὸς τὴν συγγένειαν τοῦ αἵματος τῶν δύο ἐξεταζομένων ὀργανισμῶν. Οὐδεμία δὲ ἀντίδρασις παράγεται ἐπὶ ταυτότητος ἢ στενωτάτης ἐξ αἵματος συγγενείας τῶν ὀργανισμῶν. Ἡ φράσις ἄρα «ἐξ αἵματος συγγενῆς» εἶναι καὶ χημικῶς ἀπολύτως δεδικαιολογημένη. Οἱ δ' ἀπόγονοι τῶν αὐτῶν γονέων, τὰ μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἔχοντα καὶ ταυτότητα χημικῆς συστάσεως τοῦ αἵματός των, δύνανται

δεδικαιολογημένως να ισχυρίζονται, ότι έχουν το ίδιο αίμα και να καυχώνται: ότι «το αίμα νερό δεν γίνεται».

Χρήζει μείζονος αποδείξεως ότι, ή έννοια τής οικογενείας και ο πα-
νάρχαιος και ιερός οικογενειακός δεσμός δεν είναι έννοια οφειλομένη εις ά-
πλήν παράδοσιν, έννοια καθυστερημένη και άπηρχαιωμένη, έννοια του άστι-
κοῦ λεγομένου καθεστῶτος, μη προσαρμοζομένη εις τὰς δῆθεν νεωτέρας αντι-
λήψεις, ἀλλ' ότι τούναντίον είναι έννοια αδιάσειστος, αιώνιος και αναγκαίως
ὕπ' αὐτῶν τούτων τῶν προϋποθέσεων τής βιολογικῆς Χημείας ἐπιβεβλημένη;

Γνωρίζομεν δ' ὅτι τελευταίως ἀνατρέχουσι τὰ δικαστήρια διὰ τὴν ἀναζήτη-
σιν τῆς Πατρότητος εἰς τὴν ἀντίδρασιν ταύτην τῶν ἰζηματινῶν. Ἴνα κατα-
στῆ ἀντιληπτὴ ἡ σημασία ἧτις ἀποδίδεται σήμερον εἰς τὴν χημι-
κὴν συγγένειαν τοῦ αἵματος και ἡ ἐκ ταύτης ἐκβάσις τῆς ἀντιδράσεως
τῶν ἰζηματινῶν, θ' ἀναφέρω τὸ ἐξῆς περιστατικόν. Νεῦτις τις 17έτις
κατήγγειλεν εὐπορόν τινα 19ετῆ νέον ὡς πατέρα τοῦ ἀρτιγενοῦς τέκνου τῆς.
Τὸ δικαστήριον στηριχθὲν ἐπὶ τῆς ὀρροδιαγνωστικῆς ἐξετάσεως, καθ' ἣν ὁ ὀρ-
ρὸς τοῦ αἵματος τοῦ νέου προῦκάλεσε τὴν ἐμφάνισιν ἰζήματος εἰς τὸν ὀρρὸν
τοῦ αἵματος τοῦ βρέφους, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ φερομένου ὡς
πατρὸς και ἠρνήθη τὴν ὑπαρξιν συγγενικῆς σχέσεως μεταξὺ αὐτοῦ και τοῦ
δῆθεν τέκνου του.

Ὁὐδεμία ἄρα ὑφίσταται ἀμφιβολία ὅτι αἱ συγγενεῖς οἰκογένειαι πρωτί-
στως, ἀλλ' εὐρύνοντες τὴν έννοιαν, και αἱ συγγενοὺς καταγωγῆς ὀμάδες οἰ-
κογενειῶν, ἀποτελοῦσιν ὀργανισμοὺς συγγενεῖς πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἐκ τῆς
προσομοιάσεως χημικῆς συστάσεως τῶν λευκωμάτων αὐτῶν, ἐν σχέσει
πρὸς ἄλλους ἀνθρωπίνους ὀργανισμοὺς διαφόρου φυλετικῆς καταγωγῆς.

Ἀποτελοῦσιν ἄρα αἱ συγγενοὺς καταγωγῆς ὀμάδες ἢ φυλαὶ Οἰκογένειαν
και πάλιν ὑπὸ εὐρυτέραν ὅμως έννοιαν. Οὕτως ἐξηγεῖται και τὸ τοπικιστικόν
συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ἦναι ἀφ' ἐνὸς τοῦς Σπαρτιάτας λ.χ. μεταξὺ τῶν, τοῦς
Θηβαίους μεταξὺ τῶν και οὐ.κ.ε. και τοῦς ἐχώριζεν ἀφ' ἐτέρου ἀπ' ἀλλήλων
ἢ ἦναι πάντας τοῦς Ἑλληνας μεταξὺ τῶν ἑναντι: τῶν βαρβάρων και τοῦς ἐ-
χώριζεν ἀπ' ἐκείνων. Κατὰ ταῦτα δὲν ἦσαν ἢ δὲν εἶναι μόνον συμφέροντα
ἀντικρουόμενα ἢ συμβάντα ἢ ἀφορμὴ τῶν πολλαχῶς ὑφισταμένων φυλετικῶν
συμπαθειῶν ἢ ἀντιπαθειῶν, ἀλλὰ και ταυτότης ἢ ἀντίθεσις ἀντιλήψεων και
αἰσθημάτων, ἀποτόκων και τούτων ἀείποτε τῆς συγγενοῦς ἢ μὴ συγγενοῦς
κατασκευῆς ἢ συστάσεως τῶν ὀργανισμῶν, ἄρα τῶν λευκωμάτων.

Ἰπὸ τὴν εὐρείαν ταύτην έννοιαν τῆς συγγενοῦς καταγωγῆς ἀποτελοῦσιν
ἐνιαίαν οἰκογένειαν και ἔλοι οἱ Ἑλληνες, ἐν σχέσει πρὸς ἄλλας φυλάς, ὁ-
μόρους πιθανῶς ἢ και ἐγκατεστημένας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους, καταγομένας
οὐχ' ἦττον ἀπὸ μακροτάτων αἰῶνων ἐξ ἄλλης φυλετικῆς πηγῆς.

Ἐὰν λοιπὸν εἶναι ἱερά και ἀναγκαία, ὡς ἀνωτέρω ἀπεδείχθη, ἡ έννοια
τῆς Οἰκογενείας, εἶναι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐπίσης ἱερά και ἀναγ-
καία ἢ έννοια τοῦ Ἑθνοῦς, ἀποτελουμένου ἀπὸ ὀμαίμονας, ἑναντι
ἄλλων, ἄλλης καταγωγῆς ὀργανισμῶν.

Εἶναι λοιπὸν παράδοξον, ἐὰν ὁ Τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐζησεν, εἰργάσθη
και ἐμεγαλοῦργησεν ἀπὸ αἰῶνων ὀμαίμος φυλή, τὸ Ἑθνος, ὁ τόπος ἔπου
ἐζῆσαν και ἐτάφησαν οἱ γονεῖς, ἔπου θά ζήσουν και οἱ παῖδες τῶν παιδῶν
ἡμῶν, θεωρεῖται ἱερὸς διὰ τὴν φυλὴν ταύτην: Πρέπει νὰ φαίνηται παράδοξον
εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῶν ψευδονομιστῶν, ὅτι ἡ έννοια τῆς Πατρίδος
πρέπει νὰ εἶναι σεβαστὴ και ἱερά:

Ἀκούομεν σήμερον νὰ ὕμνηται ἢ κατάρχησις τῆς οικογενείας και τῆς

έννοίας τῆς Πατρίδος διὰ τῆς διεθνοποιήσεως τῶν πάντων. Ἀλλὰ θὰ ἔπρε-
πεν, ἵνα ἐπιτευχθῆ αὕτη, νὰ ἐπιτευχθῆ προηγουμένως ἢ ἐξομοίωσις τῶν δι-
αφόρων λευκωμάτων τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλα. Ὅποια οὐτοπία!

Ἀλλὰ και ἕτερόν τι προκύπτει ἐκ τῆς κατανοήσεως τῶν ἀνωτέρω λεχ-
θέντων. Ἄφου ἀποτελοῦμεν ἀναγκαίως, ὡς ἐκ τῆς χημικῆς συστάσεως τοῦ
αἵματός μας, πάντες οἱ Ἑλληνες ἰδίαν μεγάλην οἰκογένειαν, δὲν εἶναι πρέπον και
σκόπιμον τὰ μέλη τῆς οικογενείας ταύτης, συνερχόμενα πρὸς Τάξεις
ὀμοιοειδῶν συμφερόντων, νὰ παλαιῶσι χάριν τῶν ὕλικῶν τούτων συμφερόντων
αὐτῶν πρὸς ἀλλήλα, ν' ἀδιαφορῶσι δὲ ἐν ἑ ἀνταγωνισμὸς οὗτος θὰ προκαλέσῃ
τὴν διάσπασιν και τὴν καταστροφὴν τῆς Ἑλληνικῆς οικογενείας πρὸς ὄφελος
ἄλλων ξένων οικογενειῶν. Δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον, ἀντὶ τῆς πάλης
τῶν τάξεων, τὴν ὁποῖαν ἔχουσι ἀναγεγραμμένην ὡς ἔμβλημα εἰς
τὰς σημαίας αὐτῶν οἱ δῆθεν νεοιδεᾶται, νὰ ἐπικρατήσῃ πανταχοῦ ἡ ἀρχή, ὅτι
τὰ συμφέροντα, αἱ τάσεις και αἱ ἐπιθυμίαι τῶν ἀτόμων και τῶν ὀμάδων δέον
να ἐναρμονίζονται: πρὸς ἀλλήλας, ἐν ᾧ μέτρῳ ἢ ἐναρμόνισις αὕτη ἀποβαίνει
ἀφέλιμος διὰ τὴν ἔλλην οἰκογένειαν, ἦτοι διὰ τὸ σύνολον τοῦ Ἑθνοῦς;

Τὴν προσπάθειαν τῆς τοιαύτης ἐναρμόνισσεως τῶν συμφερόντων τῶν δια-
φόρων Ἑθνῶν πρὸς τὸ συμφέρον τῆς μεγίστης οἰκογενείας,
τῆς περιλαμβανούσης τὴν ἔλλην ἀνθρωπότητα, τῆς ἀνθρωπίνης οἰκο-
γενείας, βλέπομεν ἐκδηλουμένην, ἀν και, ὡς ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς,
οὐχὶ λίαν ἐνεργὸν εἰσέτι, ἐν τῇ ἰδεολογίᾳ τῆς διαπνεύσεως τὴν Κοινωνίαν
τῶν Ἑθνῶν.—

ΗΘΙΚΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Πλουτάρχου

+++

Ἡ ἰσότης εἰς τὴν οἰκογένειαν εἶνε
τὸ θεμέλιον τῆς οικογενειακῆς εἰ-
ρήνης και ὀμοιοίας. Ἰσότης εἰς τὴν
περιουσίαν, ἰσότης εἰς τὴν τιμὴν,
και τὴν δόξαν κτλ. Ἀλλ' εἶνε πάν-
τοτε τοῦτο δυνατόν; Εἶνε δυνατόν κατὰ
πάντα νὰ γίνωσιν ἴσοι οἱ ἀδελφοί;
Ἀδύνατον, διότι και κατὰ τὴν φύσιν και τὸν
χαρακτῆρα εἶνε διάφοροι
και κατὰ τὴν τύχην πολλαίκις ἀνόμοιοι.....

*
*
*

Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ἡ ἀμοιβαία τῶν ἀδελφῶν ἀγάπη εἶνε τόσον
σπάνιον πρᾶγμα, ὅσον σπάνιον ἦτο εἰς τὸν παλαιὸν καιρὸν ἢ ἀδελφικὴ ἐχ-
θρα. Ὁ δὲ κόσμος, ὅταν βλέπῃ σήμερον ἀδελφοὺς ἀγαπημένους, θαυμά-
ζει και ἐκπλήττεται, καθὼς ἐκπλήττεται, ὅταν βλέπῃ ἐκείνους τοὺς ἀδελφούς,
οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τὰ σώματά των κολλημένα. Καὶ ὅταν βλέπῃ νὰ ἔχωσιν ἀ-
διανέμητον τὴν περιουσίαν των, νὰ συγκοιτωῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ οἶκημα, νὰ
ἔχωσι τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς και φίλους, νομίζει τὸ πρᾶγμα τόσον παράδο-
ξον, ὅσον ἐὰν ἦτο μία ψυχὴ με δύο σώματα....—

ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΡΟΛΙΔΟΥ

ΑΝΘΕΣΦΟΡΙΑ,

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ,

ΡΟΔΙΣΜΟΣ,

ΡΟΥΣΑΛΙΑ.

+*+*

τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης Χριστοῦ) ἢ μετὰ τὰς χειμερινὰς τροπὰς προ-αγγέλλουσα τὸ κράτος τοῦ ἡλίου, οὕτως ἢ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος τε-λουμένη ἑορτὴ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ῥόδων ἦτο ὅλως φυσικὴ ἑορτὴ λαμ-βάνουσα τὸ ὄνομα ἀπ' ἀνθέων.

Τοιαύτη ἦτο ἐν Ἑλλάδι ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀνθεςφορίων, ἡ τελουμέ-νη πρὸς τιμὴν τῆς ἐν τῇ συλλέξει ἔαρινῶν ἀνθέων ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἀρ-παγείσης Κόρης τῆς Δήμητρος, καλουμένη ἢ αὐτὴ ἑορτὴ καὶ Κόρεια· τοιαύτη δὲ καὶ ἡ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τῆς βλαστήσεως Ἀνθέως Δυο-νύσου ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔαρος τελουμένη ἑορτὴ τῶν Ἀνθεςτηρίων. Τοιαῦτα καὶ τὰ ἐν Ρώμῃ καὶ Ἰταλίᾳ Rosalia (ῥόδων ἑορτὴ). Τοιαῦται ἑορταὶ τῆς ἐν τῷ ἔαρι ἀναγεννωμένης ἢ ἀναζωογονούμενης φύσεως ἐτελοῦντο καὶ παρὰ πολλοῖς ἀσιατικοῖς σημιτικοῖς καὶ ἀραβικοῖς λαοῖς, ὄν σπουδαιότα-τη ἢ παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἑορτὴ Φασέκ ἢ Πάσχα (Πάσχα εἶναι ὁ ἀραμαϊκὸς τύπος τοῦ ἑβραϊκοῦ Φασέκ ἐπικρατήσας ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ ἕνεκα τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν ᾧ αἰ ὡς Ἑβραϊκὰ σημειούμενα λέξεις εἶναι ἀραμαϊκαί, τῆς συγγενεῦς πρὸς τὴν ἑβραϊκὴν ἀραμαϊκῆς λαλουμέ-νης ὡς κοινῆς γλώσσης ἐν Ἰουδαίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Εὐαγγελίων). Ἡ λ. Πάσχα ἢ Φασέκ σημαίνουσα κυριολεκτικῶς δι-άβασιν (πιθανώτατα διάβασιν ἀπὸ χειμῶνος εἰς ἔαρ) σιναφθεῖσα μετὰ γεγονότων σημαντικῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ, μετὰ τῆς ἀ-βράχους ποσὶ διαβάσεως τῆς Ἐριθρᾶς (εἰς ὃ γεγονὸς μάλιστα ἀναφέρετο ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα) ἢ τὴν εἰρηνικὴν διάβασιν τοῦ ὀλετήρος τῶν Αἰγυπτίων πρωτοτόκων ἀγγέλου πρὸ τῶν ἐρυθρῶς βεραμμένων εἰσόδων τῶν ἑβραϊκῶν οἰκιῶν, ἀπέβαλε σὺν τῷ χρόνῳ τὴν πρώτην αὐτῆς ὡς φυσικῆς ἑορτῆς ιδιότη-τα, μένουσα ὅμως πάντοτε μεγάλη ἐπίσημος ἑορτὴ μετὰ μεγαλοπρεπῶν θυσιῶν προβάτων καὶ βοῶν μεγαλοπρεπῶς τελουμένη ἐως οὗ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Χρι-στοῦ συνδεθεῖσα διὰ τὸ ταυτόχρονον μετὰ τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκτίσαστο ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ θέσιν πρωτίστης καὶ μεγίστης ἑορτῆς.

Ὅπως δὲ παρὰ τοῖς Ἑβραίοις τὸ Φασέκ ἢ Πάσχα ἀπὸ τῆς ἐννοίας φυσικῆς ἑορτῆς βλαστήσεως μετέστη εἰς τὴν τῆς ἑορτῆς σημαντικῶν γεγο-νότων τῆς ἱστορίας αὐτῶν, οὕτω καὶ ἡ ἑτέρα φυσικὴ ἐν ἀρχῇ ἑορτὴ ἢ κλείουσα τὴν πεντηκονθήμερον περίοδον τῶν ἑορτῶν τῆς βλαστήσεως καὶ διὰ τοῦτο κληθεῖσα «ἑορτὴ τῶν ἐβδομάδων» (παρὰ τοῖς χριστιανοῖς Πεντηκοστὴ) συνεδέθη ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις μετὰ τῆς μνήμης τῆς ἀ-πὸ Σινᾶ ἐκδόσεως τοῦ θείου νόμου, παρὰ δὲ τοῖς Χριστιανοῖς μετὰ τῆς ἐ-πι τοῖς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ καθόδου τοῦ Ἁγίου πνεύμα-τος. Ἄλλ' ἢ ἀνάμνησις τῆς πρώτης ιδιότητος τῶν ἐκ τῆς Παλαιᾶς Δια-

Ἀρχαιοτάτη φυσικὴ ἑορτὴ παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἱστορικῶν λαῶν ἦ-το ἡ ἀρχομένου τοῦ ἔαρος τελουμένη ἑορτὴ τῶν ἀνθέων καὶ ῥόδων καὶ πό-σης βλαστήσεως, ἑορτὴ τῆς μετὰ τὸν χειμῶνα ἐρχομένης ἀναγεννήσεως τῆς φύσεως. Ὅπως ἢ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ χειμῶνος παρὰ τοῖς αὐτοῖς λαοῖς τε-λουμένη ἑορτὴ τοῦ ἡλίου (ἢ ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ ἀντικαταστα-θεῖσα διὰ τῆς ἑορτῆς τῆς γεννήσεως

θήκης εἰς τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν μεταστασῶν ἑορτῶν ἢ ἐκλιπούσα γενικῶς διετηρήθη ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐν ἑορταῖς φυσικαῖς συν-δεομέναις μετὰ ἑορτῶν τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Τοιαῦται ἑορταὶ εἶναι:

Α'. Ἡ ἐν τῇ Ἀντικῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἐν τισὶ χώραις τῆς εὐρωπαϊκῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν Κρήτῃ καὶ ἐν ἄλλαις τισὶ νήσοι τελουμένη τῇ 24ῃ Ἰου-νίου (καθ' ἣν ἡμέραν ἡ Ἐκκλησία ἑορτάζει τὰ γενέθλια τοῦ Ἰωάννου Προδρομοῦ, τοῦ ἐπικαλουμένου Φανιστοῦ διὰ τὰς κατὰ τὴν παρομονὴν τῆς ἑορτῆς ἀναπτομένας τὴν ἐσπέραν πυρός) φυσικὴ ἑορτὴ τοῦ Κλήδονα ἦτοι Κληδόνας. Τὸ ὄνομα τοῦτο σημαῖνον κυριολεξτι-κῶς φήμην (ἐκ τοῦ καλεῖν ἦτοι φωνεῖν) μετέστη καὶ εἰς τὴν ση-μασίαν προφητικῶν ῥήσεων, ἔπειτα δὲ καὶ εἰς θεῶν προσωποποιούσαν τὴν Κληδόνα, ἧς θεᾶς ὑπῆρχεν ἱερόν ἐν Σμύρνῃ (Πανσαν. 9, 11, 7), ἐδόθη δὲ καὶ εἰς τὴν εἰρημένην ἑορτὴν διότι ἐν ταύτῃ ἄδονται ἅσματα ἀναφερόμε-να εἰς τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων.

Β'. Ἀνθισμός, Ἀνθεςφόρια, Ροδισμός, Βαρτουβάρια, ἑορτὴ τελουμένη ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (ἐν Πόντῳ καὶ Καππαδο-κίᾳ) ἑορτὴ παρεμφερῆς πρὸς τὴν τῷ Κλήδονα, ἀλλ' ἔχουσα καὶ τι-νας διαφορὰς.

Τὰ ὀνόματα Ἀνθισμός, Ἀνθεςφόρια, Ροδισμός ἔδωκεν εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην ὁ κατὰ τὸν 11μ. Χ. αἰῶνα μητροπολίτης Εὐχαΐτων (πόλεως ἐν Πόντῳ) χρηματίσας Ἰωάννης ὁ Εὐχαΐτων. Ἄλλὰ τὸ ἀρχαιότερον ὄνο-μα τῆς ἑορτῆς ἦτο, ὡς φαίνεται τὸ μέχρι νῦν ἐν Καππαδοκίᾳ, Πόντῳ καὶ Ἀρμενίᾳ γνωστὸν ὄνομα Βαρτουβάρι(α). Τὸ ὄνομα τοῦτο προήλθε προδήλως ἐκ τοῦ βάρ = ῥόδον ἐν τῇ Ἀρμενικῇ (βάρτι ἐν τῇ ἀνατολι-κῇ Καππαδοκίᾳ) τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι συγγενὲς ἢ ταύτῳ πρὸς τὸ αἰολικὸν βροδόν) μετὰ τῆς καταλήξεως βάρ = τῷ Ἑλλ. φῶρος, Λατ. fer, Περσ. βεφ, Γερμαν. bar. Βαρτου-βάρ = ῥοδοφόρος. Ὅτι τὰ ὀνόματα Ἀνθεςφόρια, Ἀνθισμός, Ροδισμός, εἰσὶ μεταφράσεις τοῦ Μικρασιατικοῦ ἐ-κείνου καὶ Ἀρμενικοῦ Πελασγικοῦ ὀνόματος φαίνεται μαρτυρῶν αὐτὸς ὁ προμνημονευθεὶς μητροπολίτης Ἰωάννης ὁ Εὐχαΐτων. Οὗτος ἐν λόγῳ ἀφι-ερωμένῳ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τή-ρωνος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τούτου ἑορτῆς λέγει ἐν ἄλλοις καὶ τάδε: (Ἰδ. Ἰω-άννου τοῦ ἁγιωτάτου μητροπολίτου Εὐχαΐτων εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος ἦτοι τὸν Ἀνθισμόν): «Καὶ αὐτὸς (ὁ Θεόδωρος) παρ' αὐτοῖς ἐξηγητισμένως οὕτω πως ἀρχαιότερον ἴσως, ἦτοι δι:η:γη:τισ:μέν:ως... οὐκ ἐξω λόγου καλεῖται εἴτε διὰ τὸ ἀντηρὸν καὶ χάριεν τῆς προσόψεως (ῥαῖος γὰρ κάλλει παρὰ τοὺς κατ' αὐτὸν υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων ἱστορεῖται γενέσθαι), εἴτε τὸν καιρὸν παραινεττόμενος μᾶλλον καὶ τὴν νῦν ἀκμὴν τῶν ἀνθέων, ἐνεσθῆεν εἰκότως τὸν γεν-ναῖον ἐπωνομάζουσι: προσεῖρήσθω νῦν ἐπ' αὐτῷ ἡ ἑορτὴ Ἀνθεςφόρια ὡ-περ ἦδη καὶ Ροδισμός ἦγγον Ἀνθισμός προσηγόρευται».

Τὰ ἐπίθετα «ἐξηγητισμένος» καὶ «διηγητισμένος» ἄτινα δι-δωσιν ὁ ἐπίσκοπος εἰς τὸν ἅγιον τῆς ἑορτῆς (τὸν Θεόδωρον) εἰσὶ πιθανώ-τατα μεταφράσεις τοῦ ἐγγωρίου βαρτουβάρ = ἀνθεςφόρος, ῥοδοφόρος.

Ἄλλὰ τὸ ἐπίθετο τοῦτο ἐδίδετο ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ εἰς τὸν ἅγιον Ἰω-άννην (Ἄγ. Γιάννης ὁ Βαρτουβάρος) διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἑορτὴ τῶν Βαρ-τουβαρίων ἐτελεῖτο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν γενεθλίων τοῦ Ἰω-άννου (24 Ἰουνίου, καθ' ἣν ἡμέραν κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου λεγό-μενα «ὁ μὲν ἥλιος εἰς ἄκρον ὕψος ἐπῆρται καὶ τηλαυγεστέρας ἐκείθεν ἐπα-

φίησι τὰς ἀκτῖνας (τοῦτο ἀκριβέστερον ἀρμόζει νὰ λέγηται περὶ τῆς 9ης Ἰουνίου, ἡμέραν τῶν θερινῶν τροπῶν ἡλίου), «ἢ δὲ γῆ, τὸν ἑαυτῆς κόσμον ὡσπερ νύμφη φιλόκαλος ὠραίως ἡμφιεσμένη βρύει μὲν φυτῶν κάλλεσι καρπῶν ὄρθομένων καὶ τῇ κόμῃ τῶν φύλλων κατεστεμμένων, βρύει δὲ λειμῶσι καὶ ἀνθεσι καὶ πυκνότητι πῶς ... στάχυς αὖθις ἐντεῦθεν, βότρυς πάλιν ἐκείθεν, ὁ μὲν ὅσον οὐπω τμηθῆ, προσεγγίζων, ὁ δὲ μικρὸν ὑστερον ὑπισχνούμενος τοῦτο· ἐρνίθων ἐπι τούτοις ῥῥῆ, τεττίζων ἠχη μουσικὴν ἡδίστην ἀρμυζόμενων καὶ μέλη ποιήλα καὶ παντοδαπὰ προβαλλόντων· βόμδος μελισσῶν ἐν λειμῶσι καὶ περιίπταμένων τὰ ἀνθη καὶ ὄρεπομένων καὶ τῆν σεμνὴν ἐν τοῖς σύμβολοις ἐργασίαν τοῦ μέλιτος ἐμπαρευμένων ἐντεῦθεν φωνὴν σκιρτώντων ποιμνίων... πάντα πρὸς δόξαν συντελεῖται Θεοῦ τοῦ τὸ πᾶν σοφῶς ὑποστήσαντος καὶ οὕτω θαυμασίως κατασκευάσαντος· ἐξ οὗ πανήγυρις οὐ φαύλως συγκροτούμενη, τὸ ἀκρότατον φέρεται περιφανῶς εἰς λαμπρότητα τοιοῦτον τὸ θαῦμα τῆς ἡμέρας τοῦ Στεφανίου. Οὕτως ἐν ἀλλαις Θεοῦ ὁ δίκαιος ἐξανθήσας ὡς φῶνιξ, ὡσεὶ κέδρος ἠδέξῃθη καὶ ἐπληθύνθη τὰς δωρεὰς αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας πληθύνων οὐκ ἐκλείπει...».

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἐξημενεῖται ὑπὸ τοῦ ἐγκωμιαστοῦ αὐτοῦ ἐπισκόπου ὡς ὑψιστον ιδεῶδες πασῶν τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρετῶν, ὡς μέγας εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων ἐκ πάσης ἀπόψεως, ὡς εὐεργέτης καὶ τῶν ζώων ἔτι αὐτῶν, ὡς τις ἀνθρωπος· μέχρι τῆς θείας τελειότητος ὑψωθείς (... οὐκ ἀνθρώπους μόνον (ἔσωσεν), ἀλλὰ καὶ οἴκους, οὐδὲ οἴκους μόνον, ἀλλὰ καὶ πόλεις, ἔτι χώρας ὀλοκλήρους καὶ ἔθνη ἢ κοινῆς ἢ ἰδίας συμφορᾶς ἀπαλλάξας καὶ σωτὴρ αὐτῶν ἐν ἀνάγκαις ἐπιφανείς καὶ γενόμενος...), εἶναι ὁ πρῶτος χριστιανὸς Ἡρακλῆς, ὃς ὑπὸ τὸ χριστιανικὸν πρόσωπον μάρτυρος γενναίου παρίστησι τὴν προσωποποίησιν μεγάλου ὑπὲρ τῆς ἡμερώσεως ἀγῶνος, ἀγωνιζόμενος οὐ μόνον ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως κατὰ τῶν ἐθνικῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπίνης ἡμερώσεως κατὰ τοῦ ἐν τῇ φύσει καὶ τῇ ἠθικῇ κόσμῳ κακοῦ. Ἀλλὰ τὴν ἐν τῇ ὑψίστῃ ταύτῃ θέσει μοναρχίαν δὲν διετήρησε διὰ παντός· σημαντικὸν ταύτης μέρος καταλιπὼν εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ 3 καὶ 4 αἰῶνος μετὰ νέας αἴγλης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ φανέντα ἅγιον Γεώργιον· νέον ἀντιπρόσωπον Ἡρακλέους καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Περσέως ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ. Κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ὁ ἅγιος Θεόδωρος κατέλιπεν εἰς τὸν νέον γενικῆς λατρείας ἀπολαύοντα Ἡρακλέα καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τελουμένην μνήμην αὐτοῦ (τῆς 23 Ἀπριλίου). Ἀλλὰ καὶ ἄλλην ἡμέραν μνήμης αὐτοῦ (τῆς 24 Ἰουνίου) ἐδέησε νὰ παρωρῆσῃ εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην Προδόρομον. Οὕτω δὲ ἡ ἐορτὴ τῶν ἁγ. Θεοδώρων ἀπὸ Ἀπριλίου καὶ Ἰουνίου μετετέθη εἰς τὸν Φεβρουάριον καὶ τὴν αἴγλην καὶ ἐπισημότητα αὐτῆς ἐν τῇ Ἀνατολικῇ ἐκκλησίᾳ ἀπώλεσε κατὰ μέγα μέρος. Καὶ ὅμως ἐκ τῆς εἰς μικρὰν ἀφάνειαν περιελθούσης θέσεως ταύτης ἠγειρεν αὖθις ἡ ἀρχαία συνάφεια αὐτοῦ πρὸς ἐορτὴν τοῦ ἔαρος καὶ μετὰ τὰς δύο ἐορτὰς αὐτοῦ τὰς τελουμένας ἐν Φεβρουαρίῳ (Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου 8 Φεβρ. καὶ Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος 17 Φεβρ., ἀποτελούντων ὑπὸ δύο διάφορα ἐπώνυμα τὸ αὐτὸ πρόσωπον) καὶ πρὸς ταῖς δύο εἰρημμένας ἀσήμερας ἐορταῖς τοῦ Φεβρ. ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τρίτην ἐπισημοτάτην ἐορτὴν τῶν «Ἁγίων Θεοδώρων» τιμωμένην ἐν δυοῖν προσώποις. Καὶ χωρίζει μὲν ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τὰ δύο πρόσωπα ἀπ' ἀλλήλων εἰς μὲν τὸν στρατηλάτην δίδουσα τὰ Εὐχαῖτα τοῦ Πόντου, εἰς δὲ τὸν Τήρωνα τὴν Ἀμασειαν τοῦ Πόντου· ἀλλ' ὅμως ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις παρίστησι καὶ τὸν Τήρωνα ὡς «πολιοῦχον» τῶν Εὐχαῖτων. Ἡ μνημονευθεῖ-

σα δὲ τρίτη ἐορτὴ ἀμφοτέρων ὁμοῦ συνδέεται μετ' ἐκκλησιαστικῆς τινος παραδόσεως ἱστορικῶς σπουδαίας, ἀναφερομένης μὲν εἰς τὸν Τήρωνα ἀλλὰ περιλαμβανούσης ἀμφοτέρους.

Ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς κατεδίωκε τοὺς Χριστιανούς διὰ παντός ἠθικοῦ τρόπου ἐξέδωκεν ἐν ἄλλοις καὶ μυστικὴν διαταγὴν ἵνα κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα τῶν μεγάλων Νηστειῶν αἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλούμεναι τροφαὶ ἀναμιχθῶσι μετ' εἰδωλοθύτων καὶ οὕτω μιανθῶσιν ἠθικῶς. Τὴν τοιαύτην διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος κατέστησε γνωστὸν εἰς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινῶν Εὐδόξον ὁ ἁγ. Θεόδωρος ὁ Τήρων ἐν ὄνειρῳ, συμβουλευσας αὐτῷ ν' ἀποτρέψῃ τοὺς χριστιανούς τῶν τοιούτων τροφῶν καὶ νὰ συστήσῃ αὐτοῖς ὡς τροφήν κατὰ τὴν «Καθαρὰν Ἐβδομάδα» τὴν γεῦσιν κολ(λ)ύβων ἢ κολβίων. Ἀγνοοῦντος δὲ τοῦ πατριάρχου τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος κόλλυβα, εἶπεν ὁ ἅγιος «Ἡμεῖς ἐν Εὐχαῖταις κόλλυβα τὸν ἐβρασμένον σίτον καλοῦμεν».

Διὰ τοῦ θαύματος τούτου οἱ χριστιανοὶ διεφιλάχθησαν ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ ζητουμένης μιάνσεως αὐτῶν δι' εἰδωλοθύτων· ἔκτοτε δὲ καθιερώθη ἡ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ χοῆσις καὶ καθαγίας τῶν κολλύβων.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη ὑπὸ τῆς παραδόσεως ἀγγελιομένη ἄμεσος συνάφεια τῶν κολλύβων πρὸς τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Θεοδώρου ἢ τῶν ἁγίων Θεοδώρων φαίνεται μάλλον οὕσα ἔμμεσος. Ἡ ἄμεσος συνάφεια εἶναι ἡ μεταξὺ τῶν εἰς νεκρούς μνημοσύνων τελετῶν καὶ τῆς μετὰ τούτων σύνδεσμομένης φυσικῆς ἐορτῆς τῆς ἀναζωογονήσεως τῆς φύσεως, τοῦ Ἀνθισμοῦ καὶ τῶν Βαροτουβαρίων, τῶν ἐκπροσωποῦμένων ἐν τῷ ἁγίῳ Θεοδώρῳ. Ἡ δὲ εἰρημένη τρίτη ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου ἢ τῶν ἁγίων Θεοδώρων, ἡ τελουμένη τῷ Σαββάτῳ τῆς Καθαρᾶς Ἐβδομάδος, εἶναι ἐορτὴ κυρίως τῶν νεκρῶν ἢ τῶν ψυχῶν (ὡς καὶ ἀμφοτέρω τὰ Σάββατα τῶν δύο προηγουμένων τῆς Καθαρᾶς Ἐβδομάδος, τῆς Ἐβδομάδος τῆς Κυριακῆς τῆς κρεωφάγον καὶ τῆς Ἐβδομάδος τῆς Τυροφάγον). Τὸ Σάββατον τῶν ἁγίων Θεοδώρων συνδέεται μετὰ καθολικῶν μνημοσύνων εὐχῶν καὶ τελετῶν ὑπὲρ πάντων τῶν τεθνεώτων («ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς γῆς»). Ἰδίως δὲ κατὰ τὸ Σάββατον τῆς Τυροφάγον πᾶσα ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ τοῦ Ὁρθρου εἶναι νεκρώσιμα, κατὰ τὰς ἡμέρας δὲ ταύτας πληροῦνται οἰεροὶ νοαὶ ἄρτων προσφύρων καὶ κολλύβων προσφερομένων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, καὶ κατὰ τὰ τρία εἰρημμένα Σάββατα οἱ Χριστιανοί, ἄνδρες ὁμοῦ καὶ γυναῖκες, τρέχουσιν εἰς τὰ νεκροταφεῖα ἵνα ἄνθισι κοσμιῶσι τοὺς τῶν νεκρῶν τάφους καὶ μετὰ ἱερῶν προσεύχονται ἐπὶ τῶν τάφων τῶν νεκρῶν ἐν μέσῳ κηρῶν καὶ λυχνίων ἀναπτομένων. Ἀλλὰ κατὰ τὰς αὐτὰς τῶν νεκρῶν ἐορτὰς καὶ ἰδίως τῷ Σαββάτῳ τῶν ἁγίων Θεοδώρων δέεται ὁ ἱερεὺς ἐν ἱερῷ ναφ εὐλογῶν τὰ τῶν νεκρῶν κόλλυβα, εὐλογεῖ δὲ συγγρόνως καὶ τὰ σπέρματα τῶν καρπῶν καὶ μαρτυρεῖ τρανότατα ἐν ταῖς εὐχαῖς τὴν συνάφειαν τῆς τῶν νεκρῶν ἐορτῆς πρὸς τὴν τῆς βλαστήσεως καθόλου καὶ τῶν καρπῶν λέγων ὡς εὐχὴν: «Ὁ πάντα τελεσφορήσας, τῷ λόγῳ σου, Κύριε, καὶ κελεύσας τῇ γῇ παντοδαπὰς ἐκφύειν καρποὺς εἰς ἀπόλαυσιν καὶ τροφήν ἡμετέραν, ἐ τοῖς σπέρμασι τοὺς τρεῖς παῖδας καὶ Λαυρήλ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἀβροδιαιτίων λαμπροτέρους ἀναδείξας, Αὐτός, πανάγαθε Βασιλεῦ, καὶ τὰ σπέρματα ταῦτα σὺν τοῖς διαφόροις καρποῖς εὐλόγησον καὶ τοὺς ἐξ' αὐτῶν μεταλαμβάνοντας ἀγίασον ὅτι εἰς δόξαν σὴν καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου σου (Θεοδώρου) ταῦτα προετέθησαν παρὰ τῶν σῶν δούλων».

Καὶ ἐκ τῆς εὐχῆς ταύτης καθίσταται δῆλον ὅτι καὶ ἐν τῇ μετὰ ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου συννεφασμένη ταύτῃ ἐορτῇ τῶν κολλύβων διαφαίνονται λει-

ψανα τῆς ἀρχαίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ τελουμένης ἑορτῆς τῶν Ἀνθεσφορίων ἢ Ἀνθισμοῦ ἢ Ροδισμοῦ ἢ Βαρτουβαρίων καὶ αἱ ἑορταὶ αὐταὶ εἶχον κέντρον ἑορτῆν ἀγίου τινὸς ἥρωος τῆς Ἐκκλησίας, οἷος ἦν ὁ Θεόδωρος ἢ οἱ Θεόδωροι, ὅπως ἐν τῇ ὁμοίᾳ ἑορτῇ τῶν ἀρχαίων Ἀθεσφορίων κέντρον καὶ θεὸς ἦτο Διόνυσος ὁ ἐπικαλούμενος Ἀνθεστήρ, Ἀνθεύς, Ἀνθίας, Ἀνθιος, Εὐάνθης, ὅπως ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἐκαλεῖτο ἐν Πόντῳ «Ἐξηνθισμένος» καὶ «Διηνθισμένος». Καὶ αὐταὶ δὲ αἱ μετὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου συνδεδεμένα ἑορταὶ τῶν νεκρῶν ἀναμνησκουσιν ἡμᾶς τοὺς Χύτρους τῶν Ἀνθεστηρίων, ἑορτῆν ἀφιερωμένην τοῖς νεκροῖς, καὶ τοῖς χθονίοις θεοῖς, καθ' ἣν τῷ Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, τῷ ψυχοπομπῷ, προσεφέροντο παντὸς εἴδους καρποί. Οὕτω δέ, ὅπως ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀνθισμοῦ ἢ Ροδισμοῦ, οὕτω καὶ ἐν τοῖς Ἀνθεσθηρίοις, σπουδαῖον μέρος τῆς φυσικῆς ταύτης εἰς τὴν βλάστησιν καὶ ἀνθῆσιν ἀφιερωμένης ἑορτῆς ἦτο καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν νεκρῶν.

Γ. Ροσάλια ἢ Ρουσαλία. Ἐλθωμεν νῦν εἰς τὴν ἑορτῆν τῶν Ροσαλίων ἢ Ρουσαλίων καὶ τοῦ ἁγίου Ρουσαλίου. Προφανέστατον ὅτι τὸ ὄνομα τῆς ἑορτῆς ταύτης εἶναι αὐτὸ τὸ μεσαιωνικὸν λατινικὸν Rosalia. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Λατινικῇ ἢ λ. ἀναφερομένη μόνον ἐν ἐπιγραφαῖς, ἐν αἷς γίνεται λόγος περὶ ῥόδων ἐπιφερομένων εἰς τοὺς τάφους μετὰ τροφῶν (ἴδ. Forcellini μέγα λατιν. λεξικ. ἐν λ. rosalia Morem inferendi rosa, cum cibis mense Majo in sepulcra alii queque memorant lapides Τὸ ἔθος τοῦ φέρειν ῥόδα μετὰ τροφῶν εἰς τοὺς τάφους ἀναφέρουσι καὶ τινες ἐπιγραφαὶ ἐπὶ λίθων. «Rosalia, absolute sunt solemnities rosarum seculares, qua rosae in sepulchro ferebantur». Ἀλλὰ λεπτομέρεια περὶ ἑορτῶν ἐν Ρώμῃ καὶ Ἰταλίᾳ τελουμένων δὲν παραδίδονται. Μόνον δὲ ἐν τοῖς μεσαιωνικοῖς χροῖσιν εἶναι γνωστὸν τὸ Πάσχα τῶν ῥόδων (Pascha rosarum ἢ Rosalia). Ἦτο δὲ κατὰ τὸν μεσαιωνικὸν ἰαν διαδεδομένη ἡ ἑορτὴ αὕτη εἰς πάσας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας, τελουμένη κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν τῆς Πεντηκοστῆς, ἥτις ὀνομάσθη οὕτω Πάσχα τῶν ῥόδων.

Ὁ περὶ τὰς Σλαβικὰς γλώσσας καὶ τὰς γερμανικὰς αὐτῶν ἐμπειρότατος προφίφημος γλωσσολόγος Miclosich ὁ γράφας ἰδίαν πραγματείαν ἐπιγραφομένην «Die Rosalien», εἶρε τὸ ὄνομα ἐν πάσαις ταῖς σλαβικαῖς γλώσσαις καὶ τὸ ἐν τῇ Ρωσικῇ ἰδίᾳ μυθολογία ὄνομα τῶν ἀθερίων νυμφῶν Rus-salka φέρει εἰς συνάφειαν πρὸς τὸ rosalia, οἷον εἰς προσωποποίησιν τῆς ἑορτῆς ταύτης. Ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς χώραις, ὡς ἐρρήθη ἤδη, ἡ ἡμέρα τοῦ Ἀνθισμοῦ κωμαίνεται μετὰ τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως καὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Φανιστοῦ, τελουμένη καὶ τῇ προηγουμένη Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς (τῇ τῶν 318 θεοφόρων πατέρων), ἀλλὰ πολλαχοῦ τελεῖται τῇ ἡμέρᾳ τῆς πεντηκοστῆς, ἣν καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰουδαῖοι καίπερ τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ὡς τῆς τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἑορτάζοντες καλοῦσιν ἐν Ἀνατολῇ Fiesta del Rosa (ἑορτῆν τῶν ἀνθέων).

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ κατὰ τὸν 11 ἡδὴ αἰῶνα ὡς ὤπερ ἄμα πρὸς ἑορτάζομένη ἑορτὴ τοῦ «Ἀνθισμοῦ» καὶ ὡς ῥόδων ἡμέρα συνδεομένη μετὰ τοῦ «Ἐξηνθισμένου» ἢ «Διηνθισμένου» ἁγίου Θεοδώρου δὲν ἑορτάζετο μετὰ πάσης ἀγνότητος ἠθικῆς ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἑλληνικαῖς χώραις, ἀναμνηθεῖσα ἐνταῦθα μετὰ τινων ὀργιαστικῶν τελετῶν, ὧν χαρακτηριστὰ ἔδωσαν αὐτῇ τὰ τῶν Ρωμαίων Βρουμάλια (Brumalia) τὰ τελούμενα μετὰ πολλῶν ὀργίων καὶ ἡ μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν τελουμένη ἐν Θράκῃ ἑορτὴ τῶν «Ἀναστεναρίων», καὶ διὰ

τοῦτο βλέπομεν τὰ Ρουσαλία καταδικαζόμενα ὑπὸ δύο μεγάλων θεολόγων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τοῦ Θεοδώρου Βαλαμῶνος καὶ τοῦ περιφίμου Δημητρίου τοῦ Χωματιανοῦ. Τούτων ὁ μὲν πρῶτος (ἐν τοῖς σχολίοις αὐτοῦ εἰς τὸν 62 κανόνα τῆς βῆς οἰκουμενικῆς Συνόδου) λέγει: «Ἐἴθιστο γοῦν παρὰ Ρωμαίοις εἰς μνήμην τούτων πανηγυρίζειν ἑλληνικώτερον (εἰδωλολατρικώτερον) καὶ τινα ἄσεμνα διαπραττέσθαι, ὅπερ καὶ μέχρι νῦν παρὰ τινων ἀγροτῶν γίνεται κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς καὶ νομίζουσι μετὰ εὐθυμίας τὸν ὄλον διελθεῖν αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ἐὰν ἐν ἀρχῇ τούτου πανηγυρίσωσι. Τοιαύτη πανηγυρίς ἀλλόκοτος τις ἐστὶ καὶ τὰ λεγόμενα ῥοσαλία τὰ μετὰ τὸ ἅγιον Πάσχα ἀπὸ κακῆς συνηθείας ἐν ταῖς ἔξω χώραις γινόμενα, τὰ βουτάλια καὶ τὰ βρουμάλια». Λέγει δὲ καὶ ὁ Χωματιανός: «Ὅτι δὲ τὰ παίγνια ταῦτα τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς ἱεροῖς κανόσι ἀπιγορευμένα τυγχάνουσιν ὡς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς πλάνης καὶ μέθης ὁμώμενα ὅποια τὰ λεγόμενα βοτὰ καὶ βρουμάλια καὶ αὐτὰ δὴ τὰ ῥουσαλία καὶ ἕτερα τούτοις παραπλήσια. Καὶ τούτων ἕνεκα ὑπεύθυνοι κρίνονται ὡς ἔργον ἀνόσιον μετιόντες τοῦ τῶν Χριστιανῶν βίον ἀλλότριον».

Καὶ ἐνιαχοῦ ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι, ἰδίως ἐν Πελοποννήσῳ, ἡ ἑορτὴ τῶν Ρουσαλίων καὶ τοῦ εἰς πρόσωπον ἁγίου μεταστάτος Ρουσαλίου, προσέλαβεν, ὡς φαίνεται, χαρακτηριστὰ ὀργιαστικὰ κατὰ τὸ παραδειγμα τῶν ἐν Θράκῃ καὶ Ἀλβανίᾳ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα τελουμένων ὀργιαστικῶν ἑορτῶν, ὑπὸ Ἀλβανῶν δὲ, ὡς φαίνεται, μετηνέχθη ἢ τοιοῦτον χαρακτηριστὰ προσλαβοῦσα ἑορτὴ τῶν Ρουσαλίων ἢ τοῦ Ρουσαλίου εἰς τινὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου καὶ ἰδίως εἰς Τριφυλίαν, ἐνθα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κυπαρισσίας, ἐν Σουλεμᾷ, οἱ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγ. Ρουσαλίου τελοῦντες, εἰσὶ κατὰ Δραγούμην (Ἰστ. Ἀναμ. τ. β' σ. 123-125) ὀρεσῖβιοι ληστὰι ἀλβανιστὶ λαλοῦντες. Οἱ ἄνθρωποι δὲ οὗτοι φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν καταστοφὴν τῆς Κυπαρισσίας (1862-63) ἦσαν οἱ διαπραξάντες τὰς μεγάλας βαρβαρότητας. Λέγει δὲ περὶ τούτων ὁ Δραγούμης ὅτι καθιέροναν ἀγνώστους ἁγίους, τὴν δὲ ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς εἰς δόξαν τοῦ ἁγ. Ρουσαλίου μὴ ὑπάροχτος. Καταλύουσι τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν καὶ τὸ Μ. Σάββατον. Φονεύουσιν ἔγκυον κύνα καὶ τὸ ἔμβρυον μεταποιροῦσιν εἰς κόριν. Συνέροχονται δις τοῦτέτους καὶ πρὶν φάγωσιν ἐξάγουσι μερίδιον τῷ διαβόλῳ καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν νὰ δεχθῇ καὶ νὰ τοὺς προστατεύῃ. Ταῦτα καὶ ἄλλα τινὰ ἀναφέρει ὁ Ν. Δραγούμης ἀναμνησκοντα τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀναθεματισθεῖσαν ἑορτὴν τῶν ἐν Θράκῃ καὶ Ἀλβανίᾳ Ρουσαλίων. Ἡμεῖς ἐν Κυπαρισσίᾳ ἐμάθομεν μόνον περὶ τῆς ὑπόξεως τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγ. Ρουσαλίου.

Ἐκ τῶν εἰρημένων πάντων ἐξάγεται ὅτι τὰ Ρουσαλία ἐν εὐρωπαϊκαῖς ἑλληκαῖς χώραις, ἕνεκα τῆς πρὸς τὰ Ρωμαϊκὰ βρουμάλια καὶ πρὸς τὰς ἐν Ἰλλυρία καὶ Σλαβικαῖς χώραις καὶ ἐν Θράκῃ ἐπικρατούσας ὀργιαστικὰς συνηθείας τὰς μετὰ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους συναπτομένας, ἀπεμακρύνθησαν πολὺ τῆς ἰδιότητος καὶ τοῦ χαρακτήρος τῆς ἀπλῆς καὶ καθαρᾶς ἑαρινῆς ἑορτῆς τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ῥόδων, ἐνῶ τὰ ἐν Μ. Ἀσίᾳ μετὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγ. Θεοδώρου καὶ Γεωργίου καὶ μάλιστα μετὰ τῆς πεντηκοστῆς συνδεόμενα Ἀνθεσφόρια, Ἀνθισμός, Ροδισμός καὶ Βαρτουβάρια διετήρησαν τὸν ἀρχαῖον φυσικὸν χαρακτήρα αὐτῶν ὡς ἑορτῶν τῆς ἀναζωογονήσεως καὶ βλαστήσεως τῆς φύσεως.—

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Τὸ μεσονύχτι ἔσβυσεν ὁ χρόνος ὁ παλιός,
τὸ μεσονύχτι ἦρθεν ὁ χρόνος ὁ καινούριος·
ἔτο' εἶν' ὁ νόμος πάντα, δὲν γίνεται ἄλλοιῶς,
γοργὰ ὁ ἕνας φεύγει, τρέχει κι' ὁ ἄλλος φούριος.

Μεσάνυχτα γεννήθηκε ἴδιο καιρὸ θὰ φύγη,
τῆς μοίρας εἶνε τὸ γραφτὸ τόσον καιρὸ νὰ ζῆ
νὰ σταματήσ' ἀδύνατο, πρέπει γοργὰ νὰ φύγη
καὶ νὰ τραυᾶ στὸ διάβα του κι' ὄλους ἐμᾶς μαζί!

—Χρόνε, τὸ πέρασμά σου γοργὰ μὴν τὸ κυλᾶς·
ξαπόστασε γιὰ λίγο, ἀκίνητος κρατήσου,
ἢ λῦσε ἀπ' τὸ ἄρμα τὸν κόσμο ποῦ τραυᾶς,
στὸ δρόμο σου δὲν θέλει νὰ σέρνεται μαζί σου.

—Χρόνε μὴ μᾶς πλανεύης καινούριος ὅτι εἶσαι
καὶ τάχα μᾶς προσφέρεις καινούργιο κᾶτι τι,
ἂν θές νὰ μᾶς πλανέψης, μονάχος νὰ κινήσαι·
μαζὺ σου μὴ μᾶς σέρνης, κανεὶς δὲν στὸ ζητεῖ.

Ν. Ι. ΠΡΩΤΟΠΑΠΠΑΣ

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΑΡΔΑΚΗ ΣΠΥΡΟΥ
—«Τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Κράτους»
(σελ. 94-95).

ΒΙΑΖΗ ΔΕ ΣΠΥΡΟΥ †
—«Αἱ ἐν Ἑπτανήσῳ ἀκαδημαῖαι ἐπὶ
ἐνετοκρατίας» (σ. 128-131, 155-159)

ΓΛΕΖΟΥ ΠΕΤΡΟΥ
—«Βιβλιοκρισία» (σελ. 45).

ΔΑΥΙΔ ΙΩΣΗΦ
—«Τὸ ταξίδιον τῶν ἁγίων τόπων»
(σελ. 74-76).

ΔΕΛΑΜΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ
—«Κρίσεις καὶ Σκέψεις» (σ. 43-44).

ΔΡΟΣΥΝΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
—«Τὸ καλύβι» ποίημα (σελ. 29).

ΖΕΓΓΕΛΗ ΚΩΝΣΤΙΝΟΥ
—«Ἀναστάσιος Χρηστομᾶνος 1841-
1906» (σελ. 1-3).

ΚΑΒΒΑΣΙΑΔΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ
—«Marc. Berthelot» (σ. 242-243)

ΚΑΖΑΖΗ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ
—«Ψυχολογία τοῦ Ὑπερανθρώπου
Α' Β' Γ' Δ' Ε' ΣΤ'» (σελ. 7-11, 56-
59, 86-88, 116-121, 141-143 205-
214, 229-236).

ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
—«Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἐμβρυολογίας» (σ.
132-134, 151-154).

ΚΟΤΣΑΥΤΗ ΑΝΔΡΕΟΥ
—«Ρήγας Νικολαΐδης» (σελ. 46-47).

ΛΑΥΡΑΓΚΑ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
—«Κύριε ἢ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις...»
(σελ. 27-28)

ΜΙΝΩΤΟΥ ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ
—«Ὁ Βιογύλιος προμαντεύων τὴν
ἔλευσιν τοῦ Ναζωραίου» (σελ. 135-
137, 159-163α).

ΜΠΑΡΔΑΝΗ ΑΙΚΑΤΕΡ.
—«Τὸ ἀντικείμενον τοῦ ποιητοῦ»
(σελ. 30-32).

ΜΠΑΡΔΑΝΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ †
—«Τὸ ἀγριολούλουδο» ποίημα (σ.
29-30).

ΜΠΑΡΔΟΥ·Ι·ΝΚ ΕΜΜΑΝ.
—«Ὁ ἀστεροεὶς οὐρανὸς» (σ. 11-14).

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΥ ΣΤ.
—«Ἡ δίκη τοῦ Σωκράτους» (σελ.
110-112).

ΠΥΡΓΟΥ ΡΕΝΟΥ
—«Ἡ ζωγραφικὴ καὶ ὁ Μιχαὴλ
Οἰκονόμου» ἄρθρον εἰκονογραφη-
μένον. (σελ. 32-35).

ΣΩΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
—«Ἡ διεφθαρμένη» (σελ. 38-40,
72-74, 102-104).

ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΥ ΝΙΚΟΛ.
—«Ἡ τελεία διαμόρφωσις τοῦ σκο-
ποῦ τῆς ποινῆς καὶ τῆς προσηκούσης
ἐκτίσεως αὐτῆς ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἑλληνι-
κῷ ποινικῷ δικαίῳ» (σ. 161-192).

ΧΑΡΑΜΗ ΣΠΥΛΙΟΥ
—«Ἡ ἐθνικὴ σημασία τῆς δρά-
σεως» (σελ. 60-64).
—«Οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ περιεργα
αὐτῶν» (σ. 107-109, 137-138).
—«Σκοπιμότης καὶ ὀφθαλμὸς»
(σελ. 193-204).

1329

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ ΔΙΔΙΚΑΣ

—«Τὸ ὄνειρον τοῦ κάμπου» (σ. 117)

FARA FRANG

—«Ὁ παγκόσμιος πόλεμος» (σελ. 237-239).

LESUEUR DANIEL

—«Ἡ φαντασία εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν ζωὴν» (σ. 96-97, 139-140).

MACKIE JOHN

—«Εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρηνοῦ» διήγημα, (σελ. 69-72, 99-101).

MARTIN LUIS

—«Τέφρα» διήγημα, (σελ. 36-38).

MANIE MARIUS

—«Τὸ ἐκ τῶν Δελφῶν δίδαγμα» (σελ. 240-241).

RONDIN AUGUSTE

—«Ἡ ἀρχαία τέχνη» (σελ. 67-69).

ROUSSEAU JEAN

—«Ἡ ἐπίδρασις τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν ἐπὶ τῶν λαῶν» (σ. 105-107).

WIKRAM AID.

—«Αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Ἀθηνῶν» (σελ. 215-217).

ΜΟΥΣΙΚΑ ΤΕΜΑΧΙΑ

LERBS HANS

—«Heidetraum» (σελ. 118-119).

ΕΡΓΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ · ΓΛΥΠΤΙΚΗΣ

ΓΥΖΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

—«Ἡ δόξα τῶν ψαρρῶν» (σ. 126).

—«Ἡ ἀράχνη» (σελ. 127).

—«Τὸ ναυτόπουλο» (σελ. 130).

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΜΙΧΑΗΛ

—«Τὸ γεφύρι» (σελ. 34).

—«Τὸ παληόσπιτο» (σελ. 35).

MARQUESTE L.

—«Ὁ Ἐρωτιδεὺς» (σελ. 68).

MASTRAYAM D.

—«Ἡ λύπη τοῦ ἔρωτος» (σελ. 98).

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

—«Γύζης Νικόλαος» (σελ. 122).

—«Καζάκης Νεοκλῆς» (σελ. 56).

—«Καρολίδης Παῦλος» (σελ. 114).

—«Νικολαΐδης Ρήγας» (σελ. β.').

—«Οἰκονόμου Μιχαὴλ» (σελ. 33).

—«Σῶκος Γεώργιος» (σελ. 72).

—«Χαραμῆς Σπήλιος» (σελ. 60).

—«Χρηστομᾶνος Ἀναστάσιος» (σ.α')

—«Ἐργαστήριον Ν. Γύζη» (σ.123).

—«Τὸ χρυσοῦν προσωπεῖον μὲ τὴν μορφὴν τοῦ Φαράω Τούτ-άνχ-αμμῶν» (σελ. 17).

—«Τὸ ὀλόχρυσον κάλυμμα τοῦ τρίτου φερέτρου τοῦ Φαραῶ» (σελ. 19).

—Ὁ πρῶτος τόμος ἀποστέλλεται εἰς τὸν ἐμβάζοντα δρχμ. 50. Δωρεὰν δὲ εἰς τὸν ἐγγράφοντα 10 συνδρομητὰς διὰ 10 τεύχη. Ἐπίσης εἰς τὸν ἐγγράφοντα 5 συνδρομητὰς διὰ 25 τεύχη. Ὡς καὶ εἰς τὸν ἐγγράφοντα 3 συνδρ. διὰ 40 τεύχη.